

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 30

№
308

Τα δράματα της καρδιάς

Η ζήλεια της Τινιέτας

Βράδυαζε και η Τινιέτα γύριζε διαρκώς το κεφάλι της γιά να δει μήπως την παρακολουθεί κανείς. Βιάζονταν να ριξή στο ταχυδρομείο ένα γράμμα και να γυρίση σπίτι της πριν έρθει ο άνδρας της.

Έφτασε στο ταχυδρομείο, έδωσε γρήγορα απ' την τσέπη της το γράμμα κι' άπλωσε το χέρι της να το ριξή στο κιώτιο.

Την ίδια στιγμή ο άνδρας της πρόβαλε απ' τη γωνία του δρόμου.

—Τινιέτα! της φώναξε.

—Εκείνη οόοοιες.

—Δες μου αυτό το γράμμα! της είπε επιτακτικά, πλησιάζοντας.

Η Τινιέτα είπε θιαστικά:

—Μία στιγμή, Μισέλ, κάποιος περνάει, θά 'ρθό δωσω.

Και πριν εκείνος προλάβει να της το αρπάξει, πέταξε στο κιώτιο το γράμμα.

Γύρισαν κατόπιν διαδίζοντας, αλλά πάλι χωρία να μιλήσουν στο σπίτι τους. Όταν μπήκαν μέσα, εκείνος κλείδωσε την πόρτα και κατόπιν γύρισε προς το μέρος της.

—Πόσος καιρός είναι που ημ-ναίνεις στο ταχυδρομείο κάθε βράδακι; ρώτησε. Σε ποιόν γράφεις τόσες μέρες; θά μου το πής, Τινιέτα, πρέπει να μου το πής.

Την κούταζε και πονούσε. Την αγαπούσε τόσο...

—Ακόμα χθές βράδυ, του μωρμούριζε γλυκά, ενώ τον έφηνιγε στην αγκαλιά της:

—Δεν υπάρχει γιά μένα άλλος άνδρας εκτός από εμένα, ά γατί μου. Θά ήθελα να μη βλέπεις στον κόσμο άλλον πα-ρά μόνον εμένα. Ήθελα να είμαι ή πιο ωώρηη, ή πιο κομψή, ή μοναδική γυναίκα γιά σένα παντού και πάντοτε.

Ήταν αλήθεια πως η Τινιέ-τα ζήλευε τις φίλες της όλες τις γυνώτες κι' άγνώστες χω-ρίς να υπάρχει λόγος, γιατί ού-τε άσχημη, ούτε άκούμα ντυ-μένη ήταν. Τις ζήλευε γιά τ-α λούσα τους. Αυτό την πλήγω-νε βαθεία.

Τα οικονομικά του άνδρος της δεν της επέτρεπαν να φο-ρή ακριβές τουαλέτες και δια-μαντάρια. Κι' αυτό που έκαναν νάρθουν σ' αυτή τη λουτρόφλη να παραθερίσουν, που μαζεύ-αν ό καλύτερος κόσμος, αυτό

ήταν σωστή τρέλλα...

Είχαν παντρευτή τόν περα-σμένο χειμώνα από έρωτα 'Η Τινιέτα ήταν από καλή οικογέ-νεια, αλλά φτωχή. Ο Μισέλ ή-ταν νέος καλλιτέχνης με τα-λέντο δυνατό αλλά φτωχός.

—Όστόσο, μετά το γάμο τους δούλεψε έντατικά και συγκέν-τρωσε ένα ποσό.

Και όταν έφθασε ο 'Ιούνιος είπε στή γυναίκα του:

—Τινιέτα μου, ζέρεις ότι εί-μαστε άρκετά πλούσιοι γιά να πάμε να παραθερίσουμε στο Ζουάν λε Πέν...

—Εκείνη χτύπησε τὰ χέρια της από χαρά σαν μικρό παιδί και ρίχτηκε στήν αγκαλιά του Μισέλ αναγνώνριζοντας τή θυ-αία που είχε κάνει.

Πήγαν πράγματι στή λουτρό-πολι και νοίκιασαν μία άπομέ-ρη οικονομική έπαυλη. Ζούσαν ευτυχισμένοι με τήν άγάπη τους.

Και νά τώρα που τήν έπιασε έπ'αυτοσώφω να στέλνη γράμ-μα σε άλλον, ποίος ζέρει σε ποιόν άλλον!...

Δεν μπορούσε νά το πιστέ-ψι. Δεν ήθελε νά δάλη κακό στο μυαλό της. Άρκει μία λέ-ξη τής Τινιέτας και θά τήν πι-στευε τυφλά.

Η Τινιέτα όμως έμενε σιω-πηλή. Έσκούβε το κεφάλι της με μία έννοχη έπιμονή!

Τότε ένα κύμα αίματος ανέ-θηκε στο πρόσωπό της. Μ' ένα πήδημα δρέθηκε κοντά της και τήν άρπαξε άπότομα απ' τους ώμους.

—Θά μου τὰ πής όλα! της φώναζε άπειλητικά. Άκούς;

—Η Τινιέτα δέεμε, αλλά τό σόνομα της έμενε κλειστό.

Με μία άπότομη χειρονομία τήν έρίξε στή γόνυατα και τής έσφιξε δυνατό τό λαιμό.

—Μέ ποιόν έχεις σχέσεις; ούρλιαζε.

—Η Τινιέτα μωρμούρισε ένα όνομα (Μορέν).

Τότε ο Μισέλ τήν έρριξε κά-τω, πίεςε τό στήθος της με τή νόνάτα του και σφίγγοντας πιά δυνατό τό λαιμό της ούρλια-ζε:

—Άτιμη! Άτιμη!

—Εκείνη απαρτίεζε. Κατά-λαβε πως ο Μισέλ είχε πάρει τήν άπόφαση νά τή σκοτώσ-η. Μετάνοιωσε πού δεν μίλησε πρώτύτερα. Ήθελε τώρα νά τού τὰ εξηγήσθ όλα, μουνγκρι-

ζε, χτυπιώταν, προσπαθούσε νά τού δώσθ τὰ καταλόγη πώς ήθελε νά τού μιλήσθ. Άλλά ή-κείνος τρελλός πιά έξακολου-θούσε νά σφίγγη, νά σφίγγη...

Δεν έξοφίριζε τὰ χέρια του, παρά μόνον όταν το θεμού ε-κείνο σώμα έμεινε άκίνητο.

Τότε σπκώθηκε και τρεχά-τος δρέθηκε σέ λίγα λεπτά στο κάζινο πού θρήκε τό πλου-οίο φίλο του Μορέν. Τόν πήρε σέ μία γωνία.

—Μορέν, άρχισε, πήρες πού όλίγου ένα γράμμα απ' τή γυ-ναίκα μου...

—Απ' τή γυναίκα σου; Ο...

...δεν ζέρω... Λαβαίνω έπί δεκαπέντε ήμέρες τώρα ένα άνώνυμο γράμμα καθημερινώς αλλά δεν φανταζόμουν πως ή-ταν απ' τή γυναίκα σου!

—Τί σου γράφει;

—Όλο άνοήσιες γιά τή γυ-ναίκα μου... Βρίσεις και συκο-φαντίες. Δεν θά το πίστευα πο-τέ ότι προήρχοντο απ' τήν Τι-νιέτα... Νά, διάδασε, τό άπο-ψινό.

Ο Μισέλ πήρε τό γράμμα και διάδασε:

—Πρόσεχε τή γυναίκα σου. Σε άπατά. Δεν είσαι σὺ ό μόν-ος πού πληρώνεις τὰ λούσα της. Έχε άλλο, νού σου!...

Τίποτε άλλο. Ούτε ίκνος έ-ρωτικής φράσεως, ούτε ίκνος ύπογραφής.

Η φρικτή ύπόνοια του Μισέλ άντεκατεστάθη από μία άλλη φρικτότερη.

—Ρωτέ ή Τινιέτα δεν τόν ά-πατούσε. Ζήλευε, μισούσε, τή γυναίκα του Μορέν γιάτι φο-ρούσε τουαλέτες πανάκριβες και διαμαντάρια πολυτίμητα. Από ζήλεια έγραφε τὰ γράμματα έ-κείνα. Και χάρην τίνος εχέ-λανε; Χάρην αυτού.

—Ρωτέ από άγάπη προς έ-μένα έκανε ό,τι έκανε ή Τινιέ-τα μου, σκέφθηκε. Μ' έβλεπε καμιά φορά πού κούταζε τή γυναίκα του Μορέν. Μ' αγα-πούσε ή Τινιέτα. Κι' έγώ τήν έπνίξα!...

Τρελλός σ' αλήθεια αυτή τη φορά έτρέφε σπiti του. Ερ-ίκε τό πτώμα της Τινιέτας, πα-γωμένο. Με μάτια άγριωμένα, με κινήσεις μηχανικές, πήρε στήν αγκαλιά του τό πτώμα της, ανέθηκε σ' ένα κοντινό δρόμο και από κεί σφικταγκα-λιάζοντας τή νεκρή έπείσε μα-ζί της στή θάλασσα...

ΚΛΩΝΤ ΛΑΒΕΡΙΕΡ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Ποιά είναι ή διαφορά μετα-ξύ θάρρους και αδαθείας;

—Αυθαδεια είναι τό νά φιλή-σθς μία ώραια γυναίκα και θάρρος τό νά κάμης τό ίδιο σέ μιαν άσχημη.

—Τί κρατεί κανείς πιο δύ-σκολα;

—Τήν ψυχραιμία του.

—Ποίος είναι ό μεγαλύτερος πρῳώτος γιά μία γυναίκα;

—Νά κλαίη μόνη της.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

—Ρένος Γραικός, δημοσιο-γράφος, 'Ιλιόνα Μιχαλοπούλου ήρθαν νύμφησαν.

ΓΑΜΟΙ

—Ελευθέριος Ρούσσος, Κα-τίνα Νικηφοράκη, κόρη του ά-νιτέρου υπαλλήλου τής Η.Ε.Μ. κ. θ. Νικηφοράκη, έτέλεσε τούς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ό τραπεζίτης κ. Κω-στόπουλος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—Υπό του γνωστού λογιου κ. Βαλέτα έξεδόθη ένδιαφέρουσα μελέτη σχετικά με τήν όρσην του ήπιοποιου και άγανιστού Αλκαίου.

—Η γνωστή και από άλλας λαογραφικές έργασιας της δις Γεωργία Ταροπούλη, έτέλεσε τούς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ό τραπεζίτης κ. Κω-στόπουλος.

—Ο Λογότηχνης κ. Κώστας Παράσχος, έτέλεσε εις κομψόν τόμον υπό τόν τίτλον: (Ψηλά στις Κορφές), ώραιες έντυπώ-σεις από όρειβατικές εκδρο-μές του.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΟΠΟΥ Η ΠΡΟΣΒΛΗΘΕΙΣΑ ΤΙΜΗ ΔΕΝ ΑΠΟΠΛΥ-ΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΞΙΦΟΣ Ή ΜΕ ΠΙΣΤΟΛΙ.

—Υπήρξε εποχή πού όλη ή άνδρική άξιοπρέ-πεια και παλληκαριά κρεμόταν απ' τό σπαθί και τό πιστόλι. Γιά ένα λοξό βλέμμα, γιά μία άφρονειμένη κουβέντα, γιά τό τίποτα, έτρεχε τό αίμα ποτάμι.

—Η σύζυγος τής ήμέρας, τῷ καιρῷ έκείνῳ, στή σολόνια, στή κέντρα, στους δρόμους, ή-ταν οι μονομαχίες. Παντού και πάντοτε οι έ-ξυθυμοί «κύριοι» μάχωνόσαν.

—Ο άναστέρας έδω μερικές απ' αυτές, τις πιο περιέργες και έξυφρηνικές, πού βρίσκον-ται σκούριμένες σέ ιστορικά βιβλία.

—Έξη Γάλλοι εύνευσις μάχων, κάποτε και άποφασισαν νά μονομαχήσουν. Έπειδή όμως στή Γαλλία ή μονομαχία άπγορευόταν, άύ-στηράτα, σκέφτηκαν νά χτυπηθούν σέ έξνο έδωφος και παρακάλεσαν τό φίλο τους πρί-νκηπα ντέ Λιν νά τούς παραχωρήσθ γιά τό σκοπό αυτό ένα κτήμα πού είχε στήν Αυστρία.

—Ο πρίγκηπ δέχτηκε και οι έξη άντιπαλοί έ-σφυναν γιά τήν Αυστρία. Όταν έφτασαν, ένας απ' αυτούς έδωσε στόν έπιστάτη τού κτήμα-τος τήν έξης σημείωσι έκ μέρους του πρίγκη-πος:

—(Σέ παρακαλώ νά δεχθής και νά περιποι-ηθς πολύ τούς έξ ίππότες πού έρχονται έκ μέρους μου. Έτοιμάσε τούς ένα δειγμό γιά έξη πρόσωπα, και τήν έπομένη ένα γεύμα γιά ...πέντε!...).

—Κ.

—Ο διάσημος Γάλλος εύθυμογράφος Σιόλ έ-λαβε κάποτε μία ύβριστική έπιστολή νεαπιά άνορθογραφής. Ο ύβριστής τόν καλούσε σέ μονομαχία γιάτι τόν είχε, λέει, σατυρίσει.

Και ο Σιόλ τού άπάντησε.

—Κύριε.

Δέχομαι τήν πρόσκλησή σας. Θά μονομαχή-σωμε. Έπειδή όμως είμαι ένῷ ό προσδεβλη-μένος έχω τό δικαίωμα τής έκλογής τών ό-πλων. Έκλέγω λοιπόν αντί παντός άλλου ό-πλου, τήν θρῶνοσάβην. Κατόπιν αύτού είσθε από τώρα χαμένος άνθρωπος).

—Κ.

—Ο ίππότης ντέ Σαμπράν καθώς ταξίδευε κάποτε στή Βρεττανία έτυχε νά συναντήσθ σ' ένα καφενείο κάποιον διάσημο σπαθιστή γιά τόν όποιον τού διηγήθηκαν τό άκόλουθο ά-νέκδοτο:

—Ο σπαθιστής αύτός είχε μονομαχήσει κά-ποτε μ' έναν πλούσιο εύπορο, τόν όποιον τραυμάτισε θανάσιμα. Τήν ώρα όμως πού ο έμπορος ζεφυκώσε ειπε στόν σπαθιστή, ό ό-ποιος είχε γίνει ή άφορηή του θανάτου:

—Σέ θαυμάζω τόσο πολύ γιά τήν τέχνη σου στό σπαθί ώστε σέ καθιστώ... γενικό κληρονό-μο μου! Μέσ' στο πουνγί μου θά θρῶς είκοσι χιλιάδες λίβρες. Πάρτες. Είναι δικές σου. Ο θεός νά σέ κρατήν γερό!

—Κ.

Μία φορά ο άρχισυντάκτης μιας μεγάλης έ-φημερίδος έλαβε τό άκόλουθο γράμμα από κάποιον δυσάρεστο ένῷ αναγνώστη τής έφ-ημερίδος:

—(Κύριε,

Δεν μονομαχούν με κάτι άκρείους σαν και σάς. Σας μπαταίω γραπτός και από τὰ δύο σας μάγουλα. Νά θεωρήτε τόν εαυτό σας μπαταίωμένο από μένα).

Κι' ο άρχισυντάκτης τού άπάντησε:

—Κύριε,

Μπαταίωμένος και από τὰ δύο μάγουλα γρα-πτός, σας τραβώ μία μπιστολία και σας σκο-τώνω έπίσης γραπτός.

Επίσης χαιρετώ τό πτώμα σας γραπτός.

—Αρχισυντάκτης Τάδε).

—Κ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥ-ΧΟΣ

Τό νέο συναρπαστι-κό μυθιστόρημά μας

Τὸ μάτι τοῦ Σατανά

Του γνωστού Ούγγρου συγγραφέως Μ. ΓΙΟΚΑ!

Δραματικές περιπέτειες ένός ζεύγους έρωτευμέ-νων Εύρωπαίων στή κώ-νων Εύρώπης των. Παράνυμφος παρέστη ό τραπεζίτης κ. Κω-στόπουλος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—Υπό του γνωστού λογιου κ. Βαλέτα έξεδόθη ένδιαφέρουσα μελέτη σχετικά με τήν όρσην του ήπιοποιου και άγανιστού Αλκαίου.

—Η γνωστή και από άλλας λαογραφικές έργασιας της δις Γεωργία Ταροπούλη, έτέλεσε τούς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ό τραπεζίτης κ. Κω-στόπουλος.

—Ο Λογότηχνης κ. Κώστας Παράσχος, έτέλεσε εις κομψόν τόμον υπό τόν τίτλον: (Ψηλά στις Κορφές), ώραιες έντυπώ-σεις από όρειβατικές εκδρο-μές του.

ΤΡΙΠΤΥΧΟ

—Αγάπη μου!

—Αναστεναγμός.

—Ατρεία μου!

—Αναστεναγμός.

—Μάτς! Μουτς!

Διπλός αναστεναγμός, βαρύς, βαθύς, ό-λο πάθος. Έκείνος είναι ένας φίλος νέος, με μύτη μυτερή, πηγούνι μυτερό, έλαφρά κοκκαλιάρης και πολύ παθιάρης. Έκείνη είναι μία φραντζόλα, φευγαροπόρσωπη, στρουμπούλη, ναζιάρη και παθιάρη.

Βραδάκι. Γλυκύτατος ο καιρός. Τά πάν-τα σπάζουν γλυκές. Τά μάτια τους, τό στό-μα τους, τά λόγια τους. Ένα φεγγάρι τους κούττά και τρέχουνε τά σάλια του.

—Μ' αγαπάς; Βρυχάται εκείνος.

—Πολύ. Έσύ; Μυκάται εκείνη.

—Αχ!...

—Και δάκ. Έρωτευμένοι στήν διαπασών. Ρωμάιος και 'Ιουλιέττα. Έκείνος ίππότης τού παλπού καιρού. Έκείνη άγγελος εξ ουρανού. Τά λένε. Περπατούν. Αναστενά-ζουν. Σαναπερπατούν. Τά λένε. Αναστε-νάζουν. Σταματούν. Φιλιοούνται. Σαναπερ-πατούν. Τά ζαυαλένε. Σανασταματούν. Όρκειστούναι. Φιλιοούνται. Προχωρούν.

Ερωτά:

Κι' ανάμεσα σ' αυτό τό προαίτιο συμ-φωνικό παίχμα πού έκτελούν οι δύο υπα-ρξείς—λάτ'—μοτίε είναι τό ίδιο έπίση και προαίτιο. Πότε θά παντρευτούν; Πότε; Κάττά εκείνος έκείνην και τὰ μάτια του σκούρουν σορόπια.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

—Πότε;

Και ή φραντζόλα: —Πότε;

Ο γάμος φαντάζει από μακριά μέσα στή φλογισμένη φαντασία τους σαν τό όλόχρυ-σο 'Ελδοράδο όπου καληπάζουν οι πόθοι και τὰ όνειρά τους. Και παίρνουν τήν άπόφα-ση. Τότε! Μάτς, μούτς. Τέλος τής πρώτης πράξεως. Αυλαία.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΥΒΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΚΡΕΑΣ

—Ένα πρωί ό περίφημος Ναστραδίν Χότζας άγόρασε τρείς όκάδες κρέας απ' τό χαράπη, τό πήγε στή γυναίκα του και τής είπε:

—Πάστο, γυναίκα και μαγειρέφέ τό νά τό φάμε τό μεση-μέρι.

—Έγνοια σου, άντρα μου, τού άπάντησε ή γυναίκα του. θά σου φτιάσω ένα φαγητό πού θά γλύψης τὰ δάκτυλά σου.

—Αφερμ!... φώναξε ο Χότζας κι' έφυγε εύχαριστή-νος και γλύφοντας τὰ χείλια του.

Μόλις όμως ξεπόρτισε, ή γυναίκα του, πού ήταν λαίμαργη κι'

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Συμβουλίου των Δέκα, δίδεται χορός. Μεταξύ των καλεσμένων βρίσκεται και η πεντάμορφη κόρη του κομνητός Καπέλι Λευκή. Ο 'Ιουλιάνι πληροφορείται από τους κατασκόπους του ότι η Λευκή κινείται από κοινό με τον έρωστί της, έναν ώριμο νέο, του οποίου κανείς δεν γνωρίζει την ιδιότητα. Κατόπιν αυτού ο άρχοντας καλεί ιδιωτή, ρως τον πατέρα της νέας, του αποκαλύπτει το αισθηματικό μυστικό της Λευκής και του υπενθυμίζει την αδιαφορία του Συμβουλίου των Δέκα να γίνει η Λευκή σύζυγος του γενναίου πολεμιστή Λορέντζου Μπαρπαρίνι. Η Λευκή πληροφορείται τον κίνδυνο, συναντάται με τον αγαπημένο της Ματθαίο το μεσάνυχτα έξω από το μέγαρό της και συνεννοούνται για τη σωτηρία τους.

3ον - Παρουσιάζου στον πατέρα μου, συνεννόησε με η Λευκή. Πές του το μυστικό σου, το οποίο μου έδωκε εμπιστευθεί. Πές του ότι ανήκει στην αρχοντική οικογένεια των Κοροϊνί της Θερράρας. Ζήτησε του το χέρι μου κι' ο πατέρας μου, πού έκτιμα τους Κοροϊνί, θα σ' άκουσε με συμπάθεια.

Ο Ματθαίος έκρυψε το κεφάλι του και δεν μιλούσε. Άκουσε τη συμβουλή μου, καλέ μου Ματθαίε, συνέχισε η Λευκή. Μόνον έτσι υπάρχει έλπις να μη μάς χωρίσουν, δά πέρομε αν άναγκη κι' οι δυο από πόδια του και θά τον παρακαλέσουμε θερμά. Και ίσως... ίσως συγκινηθεί.

Ο Ματθαίος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Διοτάσεις, αγαπημένε μου.

—Ναι, Λευκή, διοτάξω. Τι μπορεί να κάνει ο πατέρας σου όταν διατάξει το Συμβούλιο των Δέκα; Άγνοεις ότι οι ώριμες άρχοντοπούλες της Βενετίας άνήκουν στη Δημοκρατία κι' έτσι αυτή φροντίζει για κάθε γάμο που γίνεται;

—Στην ανάγκη θά παρακαλέσουμε τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα.

Ο νέος γέλασε πικρά, ειρωνικά.

—Καλή μου Λευκή!... Δεν ξέρεις λοιπόν ότι τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα δεν έχουν καρδιά; Τι σημασία θάχουν κι' αυτοί της δάκρυά σου, καλή μου Λευκή; Τιποτε δεν τους συγκινεί, γιατί είναι σκληροί, είναι θηρία. Μη διστάσεις λοιπόν σε μάταιες ελπίδες. Οι Δέκα επρόσταξαν κι' ο πατέρας σου θα σε πείσει με τον Λορέντζου Μπαρπαρίνι και θα σάς δώσει την ευχή του.

—Τότε, ποιά μέσον ωπτησενάσονται; ρώτησε άναστασένος η Λευκή.

—Τα μάτια του Ματθαίου άστράψαν.

—Υπάρχει ένα, της είπε, ένα μόνον όταν είναι με μ' άκούσης, Λευκή, όταν είναι βασισμένος στον έαυτό μας και να μην εγκαταλείψουμε ό ένας τον άλλο.

Άρπασε συγκρόνως τα χέρια της Λευκής, θά έσφιξε με λαχτάρα και την ρώτησε:

—Λευκή... άγάπη μου, θές να έμπιστευθής τον έαυτό σου σε μένα.

—Τι έννοεις, Ματθαίε; ρώτησε η ώρια άρχοντοπούλα.

—Έδώ στη Βενετία, άγαπημένη μου, είσαι δούλη των Δέκα. Σου προσφέρω λοιπόν την έλευθερία μαζί με τον μεγάλο έρωτά μου. Λευκή μου, λατρεύτη μου, Λευκή, η γόνδοιά μου βρίσκεται εκεί, αντίκρυ μας. Έλα να φύγουμε, πολυαγαπημένη μου.

Η Λευκή τρέμαξε.

Κι' Προτιμή να πεθάνω και δά πεθάνω.

Χαμογέλασε πικρά ο νέος.

—Προτιμάς λοιπόν το θάνατο από την ένωση σου μαζί μου; ρώτησε. Κι' όμως Λευκή, μου είπες τόσες φορές πως μ' αγαπάς, ότι είμαι το παν για σένα.

—Σου έλεγα την αλήθεια κι' θύμωρε κλαίγοντας η Λευκή.

—Μην το ξαναπείς αυτό, φώναξε ο Ματθαίος. Για όνομα του Χριστού, μην το ξαναπείς. Μ' αγαπάς και θέλω να παντρευθής έναν άλλο; Σου ζητώ να φύγεις μαζί μου κι' άντρείσαι. Αί! μη μου λες πως μ' αγαπάς, Λευκή. Παρεξηγήσες άσφαλώς τα αισθήματά σου. Δεν μ' αγαπάς, όχι δεν μ' αγαπάς, δεν μ' αγαπάς ποτέ.

—Μαθαίε! φώναξε η Λευκή.

Η φωνή της ήταν λυπημένη.

—Μαθαίε, ξανάπε, γιατί μου λες τέτοια λόγια, γιατί πληγώνεις την καρδιά μου; Δεν πιστεύεις στην άγάπη μου;

Ο νέος σιωπούσε.

Άπελπισμένος όπως ήταν δεν την άκουε πιά.

Χτυπούσε το στήθος του με τις γραβιές του κι' έλεγε με φωνή υπόκωφη, πονεμένη:

—Τι άπερίσκεπτος πού είμαι!... Γιατί να πιστέψω στον έρωτά σου; Έλπιζα ότι θα ριχνόσουν στην άγκαλιά μου μόλις σου μιλούσαν για γάμο με Μπαρπαρίνι και δά μου φώναζες: «Πάρε με, είμαι δική σου, δική σου!» Δυστυχώς γελούσταν. Ναι, Λευκή, γελούσταν. Δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ!

—Δεν σ' αγαπώ! άόρησε η Λευκή.

—Οχι, Λευκή, δεν μ' αγαπάς. Μην πτάς να γελώσας τον έαυτό σου. Όποιος αγαπά αληθινά δεν διατάζει. Όποιος αγαπά ειλικρί-

νώς θυσιάζει τα πάντα χάριν της άγάπης του. Άλλά έδω και δεν καταδέχεται να μ' ακολουθήσει, διατάξεις, φοβάσαι, τρέμεις.

Η φωνή του ήταν τόσο πολύ λυπημένη, τό λόγω του τόσο παράξενα, ώστε η Λευκή Καπέλι έσπευσε να τον πούσασε.

—Τι λόγια είν' αυτά, Ματθαίε; του είπε. Δεν σ' έννοω, αγαπημένε μου. Έγώ διοτάξω; Είμαι θέβαια άρχοντοπούλα, αλλά και συ είσαι άρχοντόπουλο της Θερράρας.

Ο νέος άναστενάξε.

—Ναι, είπε, αυτό είνε. Δεν αγαπάς σε μένα τον Ματθαί, αλλά το άρχοντόπουλο της Θερράρας.

—Οχι, όχι, αυτό δεν είναι αλήθεια, διαμαρτυρήθηκε η Λευκή. Όταν σε πρωτεντίκρυσά δεν ήξερα ότι είσαι ευγενής. Κι' όμως σ' αγαπάω μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου. Άγάπησα έσένα, Ματθαίε, κι' όχι το άρχοντόπουλο της Θερράρας. Αμφιβάλλεις γι' αυτό μήπως;

Ο Ματθαίος συγκινηθηκε άπ' τα λόγια της αυτά.

Πήρε τα τρυφερά χεράκια της στα δικά του, κόρνωσε το βλέμμα του έναντας της και της είπε με φωνή σοάρη:

—Άκουσέ με, αγαπημένη μου Λευκή, άκουσέ με με προσοχή κι' άπάντησέ μου σ' ό,τι θά σε ρωτήσω.

—Σ' άκούω, άπάντησε η νέα.

—Τι θά έκανες αν ό αγαπημένος σου Ματθαίος δεν ήταν ευγενής;

—Τι θές να πής; ρώτησε η Λευκή.

—Δεν μ' έννόησες; Και όμως ή έρώτησίς μου είνε απλή και σαφής. Σ' έρωτώ, τι θά έκανες αν δεν ήσουν ευγενής, αν ήσουν άνθρωπος του λαού; Τι στάσι θά ήσασταν;

ηρούσες αν το άρχοντόπουλο της Θερράρας ήταν ένας κοινός άνθρωπος;

—Αντί να του άπαντήση η Λευκή ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Ο Ματθαίος την έσφιξε στο στήθος του, άναστενάζοντας μ' άνακοήφισα.

—Σ' ευχαριστώ! της είπε. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένη μου. Συγχώρησέ με για τις ύποψιές μου. Ναι, μ' αγαπάς, μ' αγαπάς παράφορα όπως κι' εγώ σ' αγαπώ.

—Δεν πρέπει ν' αμφιβάλλης γι' την άγάπη μου, Ματθαίε. Γι' αυτό άκριβώς δεν πρέπει και ν' άπελπίς. Άφροσε με ν' μιλήσω στον πατέρα μου. Είμαι ή μονακριβή κόρη του και μ' αγαπά πολύ. Όταν του πώ ότι δά πεθάνω αν δεν γίνω δική σου θά συγκινηθεί άσφαλώς και δεν θά μάς φέρη καμιά αντίρρηση πλέον. Κι' αν φοβάται το Συμβούλιο των Δέκα ίσως μάς έπιτρέψη να φύγουμε κρυφά και να έννοήσουμε μακριά από τη Βενετία.

—Κι' αν δεν άκούση την παράκλησί σου. Άν δεν συγκινηθεί; Τότε;...

—Τότε... ο Θεός θά με φωτίση τι πρέπει να κάνω. Μη μ' έρωτάς τίποτε. Κι' εγώ δεν ξέρω τι δά κάνω σε μια τέτοια περίπτωση. Ένα μόνο σου λέω, Ματθαίε, ό,τι σ' αγαπώ.

Ο νέος την έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Και πότε θά σε ξαναδώ; τη ρώτησε.

—Έδώ, αύριο, την ίδια ώρα.

—Κι' αν δεν μωρέσης ναρβής;

—Η τροφός μου 'Ιουλί, μου είνε άφοσιωμένη. Θά την στείλω να σου πη τι συμβαίνει. Μην άνησυχής, αγαπημένε μου. Και τώρα χαιρε... Πρέπει να φύγω. Τρέμω μήπως άνεκάλληψαν την άπουσία μου. Χαιρε, καλέ μου Ματθαίε.

Ο νέος την άγκάλιασε παράφορα και κόλλησε τα χείλη του στο δικά της.

Από την μέση του άτελείωτου αυτού φιλιού της άγάπης τους έβγαλε κάποιος ύποπτος δούροδός που άντίχρησε μέσα στο σκοτάδι.

—Ήσαν θήματα. Κάποιος πλαιοσάζε σιγά, με προσφύλαξε.

Οι δυο νέοι πρόφτασαν και κρύφτηκαν σε μια σκοτεινή γωνιά αντίκρυ στο μέγαρο Καπέλι.

Σε λίγο ένας άνθρωπος παρουσιάσθηκε. Δεν μπορούσαν να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά του και να τον γνωρίσουν.

—Όπως δά κατάλαβα ήταν ό κατάσκοπος του 'Ιουλιάνι Μαρτέλι, ό οποίος έρχόταν να συναντήσει την τροφή της Λευκής για να μάθι νέα για τις σχέσεις της κυρίας της.

Ο Μαρτέλι κτύπησε γύρω του προσεκτικά και κατόπιν άρχισε να κόβη δολτές έμπιστά στο μέγαρο Καπέλι.

Οι δυο νέοι κρατούσαν άκούη και την άναπνοή τους έσφηνό. Ο κατάσκοπος του 'Ιουλιάνι άντελήφθη ό,τι ή πόρτα του μεγάρου ήταν άνοιχτή.

—Διάβολε!... ψιθύρισε. Η πόρτα είν' άνοιχτή. Την έχουν άνοίξει γιά μένα... Με περιμένει ή λεγάμενη... Και χωρίς να διατάση, μπήκε στο μέγαρο.

—Ποιός ήταν αυτός; ρώτησε σιγά ο Ματθαίος.

—Δεν ξέρω, αγαπημένε μου, του άπάντησε η νέα άνησυχη.

—Περιμένετε κανένα στο μέγαρο αυτήν την ώρα;

—Οχι, κανένα άπολύτως.

—Περίεργο, πολύ περίεργο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισα.

Ο ΠΑΤΗΡΗΣ

ΑΣΤΕΡΩ Η ΠΕΡΙΦΟΑΝΗ

Η Άστέρω του Χορμωίτη ήταν ή πιό έμορφη κοπέλλα του Γαλαξειδίου. Καπετάνιος ο πατέρας της άπ' τους καλύτερους, παλός θαλασσοδύκος του Γαλαξειδίου.

Κι' ή μητέρα της από άρχοντική γενιά αρματωλών της έπαρχίας.

Ένα ελάττωμα είχε η Άστέρω: Τη μεγάλη περφόανεια της. Τά πλούτη και ή έμορφή της ή άσύγκριτη της είχαν σκιάσει τα μυαλά.

Τά παλληκάρια ή λαχταρούσαν. Προζένοιές της στέλνανε. Τά καλύτερα άρχοντοπούλα του Γαλαξειδίου την είχαν ζητήσει για γυναίκα τους. Μα ή Άστέρω δεν έλεγε το ναι. Είχε μεγάλη ιδέα για τον έαυτό της και περιμενε το βασιλόπουλο του παραμυθιού.

Οι γονείς της άνησυχούσαν γι' αυτή.

Τέτοια φανταστική έμορφή δεν θ' άργουσε να κτυπήσει στα μάτια των Τούρκων. Κι' άλλοιμονό αν συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Θά την άρπάζαν και θά την στέλνανε πεσκέσι στο Σουλτάνο.

Συνήα ή μάνα της πού ήταν μυαλωμένη γυναίκα ή θερμωπαράκαλουσε:

—Πάρτο άπόφασι, κόρη μου, κάνε το σταυρό σου και παντρεύου και συ να σπιτονοικοκυρευτής όπως όλες οι φρόνιμες κοπέλλες.

Η Άστέρω άντριε. Παπαρούνα γινόταν άπ' το θυμό το ώριο της πρόσωπο.

—Πάψε, μάνα. Δεν διαζώμαι. Είμαι μικρή ακόμα.

—Περνούν τα χρόνια, Άστέρω μου, και διαβάνου οι καιροί. Άνύπαντη λές να μείνεις.

—Θά παντρευθώ όταν έρθη ή ώρα κι' ό γαμπρός που μω άξίζει.

—Άλλοιμονό!... Ούτε ή ώρα αυτή ήρθε, ούτε ο γαμπρός ό άγγελολάμωτος πού περιμενε ή Άστέρω. Ήρθαν όμως οι Τούρκοι.

Μπήκαν μια νυχτιά στο σπίτι της και την άρπάξανε.

Ο πατέρας της νέας βρισκόταν σε ταξίδια. Μόνη της στο σπίτι ή Χορμωίταινα έκλαψε, δάρθηκε, μαλλιοτραβήχτηκε. Μα ποιός να την άκούση; Ποιός να την λυπηθεί;

Η Άστέρω ώστόσο φαινόταν άτάραχη. —Δυστυχισμένη κόρη μου, σε χάνω για πάντα! της φώναζε ή μάνα της την τελευταία στιγμή. Γιατί να μ' άκούσης, παιδάκι μου; Πώς θά ζήσης μέσα στο χάρεμι, λουλούδι μου;

Η Άστέρω τίναξε ψηλά το κεφάλι της κι' άποκήρυκε:

—Μην κλάις, μάνα, και μη χτυπιέσαι. Έτσι το θέλω ή Μοίρα. Κι' έπειτα... Σταμάτησε για μια στιγμή, σαν να δια-

Τόσα ρε οι ποιός τα μετρά; Έγώ δεν είμαι Παπαστρά- τέτοιο ποσό να δώκω

Γιά δυο παπούτσια (να σκουρπώ που θά φορέσω στα πόδια μου, τόσο πολύ μπαγιάτικο

Γι' αυτό, λοιπόν, πο- (λύ σοφά να δώλω πέδιλα άπο- (φά- στο πόδι μου, τ' έρωτο

Κι' έτοι στο μέσον (της δού μετ' ή άνευ συνοδού θά κάνω τον άρχαίο.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΙΣ

ΠΕΔΙΛΑ

Πήνα προχτές όλο χαρά ένα ζευγάρι ν' αγορά- πατούμενα να δάνω

Και μωβαν κόσμε μια τιμή σασάντα, λέει, έκασομυ- και κάτι παραπάνω

Τόσα ρε οι ποιός τα μετρά; Έγώ δεν είμαι Παπαστρά- τέτοιο ποσό να δώκω

Γιά δυο παπούτσια (να σκουρπώ που θά φορέσω στα πόδια μου, τόσο πολύ μπαγιάτικο

Γι' αυτό, λοιπόν, πο- (λύ σοφά να δώλω πέδιλα άπο- (φά- στο πόδι μου, τ' έρωτο

Κι' έτοι στο μέσον (της δού μετ' ή άνευ συνοδού θά κάνω τον άρχαίο.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΙΣ

σταζε, μα κατόπιν συνέχισε όρθα-κορτά:

—...καλύτερα Σουλτάνο στην Πόλι, παρά μικρονοκοκυρά στο Γαλαξειδί.

Σωριάστηκε λιπόθυμη ή μάνα της άκούγοντας τα περφόανα, τ' άπερίσκεπτα λόγια της.

Μάγεψε το Σουλτάνο ή έμορφή της. Άστέρωσταν την πρωταντίκρυσε. Τον γόττωσε το θάρρος της. Δεν ήταν σαν τις άλλες πού κλαίγανε μέρα και νύχτα και δεν είχαν παρηγορία πού χάσανε τους δικούς των.

Άπ' την πρώτη στιγμή του φέρθηκε θάρρετα, γλυκά και πρόσχαρη. Κι' όταν ό κρασιός Πατισάχ ή ρώτησε αν είνε ευχαριστημένη πού βρίσκεται στο σουλτανικό χάρεμι, του άπάντησε δένοντας τά τρυφερά της μπράτσα γύρω στο λαιμό του:

—Και ποιός δεν θέλει να βρίσκεται στον Παράδεισο, άφέντη, κι' έξουσιαστί της ζωής μου;

Ο Σουλτάνος την έσφιξε τρέλλος από άγάπη και πόθο στην άγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα.

—Εσύ είσαι ή ζωή μου κι' ή εύτυχία μου, γλυκό μου όυρι, της είπε.

Τους πρώτους μήνες τους πέρασαν με λατρεία, μέσα σε άνευρητή εύτυχία.

Μά ήταν άπερίσκεπτη ή Άστέρω. Έμοιαζε με τις μέλισσες πού πετούν από άνθος σ' άνθος για να ρουφήξουν το μέλι.

Κι' έπειτα από έξ μήνες θάρρεθηκε την άγκαλιά του Σουλτάνου. Πόθοσε ένα πού φλογερό έρωτα, έρωτα νεανικό, πού νάχη και τη γλυκά του κινδύνου.

Είχε δει μια μέρα στον κήπο του παλατιού έναν ώριμο άξιωματικό της σωματοφυλακής του Σουλτάνου, τον λυγροκόρμο Σεφκέτ. Τον είδε πίσω άπ' το καφάσι και φλογίστηκε ή καρδιά της ή άκόρταγη για καινούργιες άγάπες. Και τό πήρε άπόφασι να τον κάνει δικό της. Άνθεσθε ή δουλειά αυτή σε μια έμπιστη σκλάβά της, την όποια γέμιζε όμοια βαρύτητα.

—Θέρε μου τόν Σεφκέτ στην άγκαλιά μου, της είπε γεμάτη λαχτάρα, κι' εγώ θά σου χαρίσω όσο χρυσάφι κι' αν μου ζητήσης.

Η σκλάβά εργάσθηκε με σύνεσι, τέχνη και πομπή. Μά τίποτε δεν έφευγε το μάτι των κατασκόπων του Σουλτάνου. Και πριν ή Άστέρω χαρή το πρωταγκάλισμα του καλού της, ο Σουλτάνος πληροφορήθηκε την άπιστία της.

Το τρομερό μαντάτο του σπάρσε την καρδιά. Μά δεν λυγισε, δεν διατάσε. Διάταξε να πιάσουν την άπιστη κοπέλλα και να την ριξούν στο θόσορο, κλείνοντας την σ' ένα θουαλίσιο σακκι, μαζί με μια δωδεκάδα φειδιά.

Η Άστέρω δεν ταραχθηκε, δεν λιποψύχουσε όταν την έπιασαν και κατάλαβε πως το μυστικό της καρδιάς της προδόθηκε. Άντίκρυσε με θάρρος τους δούλους της. Λένε μάλιστα πως είπε λίγο πριν την κλείσουν στο θουαλίσιο σακκι για να τη ριξούν στη θάλασσα:

—Δεν φοβάμαι... Δεν τρέμω... Καλύτερα θά πεθάνω, ό,τι πού σκληρός όταν μια ρος ό θάνατός κι' ό πού σκληρός όταν μια γυναίκα σαν έμένα μ' έφλογε την καρδιά. Δεν μπορεί να χαρή το λεβέντη μ' αγαπάς. Έτσι χάθηκε πάνω στον άνδρό της νεότη- της της ή ώρια, μα έλαφρομυαλή Γαλαξειδιωτοπούλα.

ΓΝΩΜΕΙ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Έρως είνε άνομοσία, στην όποια ένέχονται πάντοτε δυο

—Μη παράφερες ποτέ με τις γυναίκες. Σώπανε κι' άφροσε τις να λένε έστω κι' αν παραλογίζωνται ή μόνη νίκη είνε ή φυγή

—Στόν έρωτα ή μόνη νίκη είνε ή φυγή

—Κατηγορηματικά διακηρύττω, ότι περισσότερο κακό παρά καλό κάνει ό έρωτας.

—Όταν ένας ηλικιωμένος πάρη σύζυγο μικρής ηλικίας, δεν πρέπει να παραπονηται κατόπιν για τα σφάλματά της.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

—Η έπιείκεινα ή ή άυστηρή άμεροληψία ενός κυβερνήτη είνε άκριβής ή δύναμι του.

—Ετίς επαναστάσεις υπάρχουν δυο είδη ανθρώπων: Έκείνοι πού τις κάνουν κι' εκείνοι πού έπωφελεύονται από αυτές.

—Οι άνόητοι μιλούν για τα παρελθόν, οι φρόνιμοι για το παρόν κι' οι τρέλλοι για το μέλλον.

—Οι άνθρωποι, όπως κι' οι εικόνες, έχουν ανάγκη ευνοϊκού φωτισμού.

—Οι λαοί είνε οι τύρανοι των κυβερνήτων.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

—Ο στρατιωτικός πρέπει να έχη τόσο πνεύμα, όσο και χαρακτήρα.

—Ο άνθρωπος με πολύ πνεύμα, αλλά χωρίς χαρακτήρα, είνε άχρηστος σ' έναν πόλεμο, γιατί είνε όπως τα πλοία πού έχουν εξαρτήματα δυσανάλογα προς τη σούρα τους.

—Οι άναποφύκτοι πολέμει είνε πάντοτε οι πιο δίκαιοι.

—Στόν πόλεμο, όπως και στόν έρωτα, για να τελειώσουν, πρέπει να ιδωθούν από πολύ κοντά.

Τό φάντασμα του πορελθόντος

—Άφροσε με, σε παρακαλώ, να χαρώ λίγη εύτυχία... Μη μου κατατρέφεις την τωρινή μου ζωή... Έγώ δεν σου έκανα κανένα κακό. Άφροσε με... Μου κατέστρεψες την πρώτη μου νεότητα, μου έδωσες άποφραγή παρελθόν για τό όποιο ντρεπόμενα να μιλήσω στον άνδρα πού πού μου έδωσε το όνομά του... στον άνδρα μου... Έπόμενος, έκλαψα δέκα όλόκληρα χρόνια... Έπεινασα, άρρώστωσα, περιφρονήθηκα όσο καμιά άλλη γυναίκα. Ένώ έού... ταξίδευες, γλεντούσες κι' άδιαφορούσες για τη δυστυχία μου πού τόσο συνέβησε ή δημιουργία της... —Χά, χά, χά! Άς γελώσω! Τη δυστυχία σου, έ; Συνάς θάλεψ πως από μια άσημαντή δακτυλογράφη σ' έκανα κυρία με τουαλέτες, με στολίδια...

—Σ' αγαπούσα, τότε, ή φτωχή και δεν έόλεπα τον καθαρό μου μ' έσπρωχνες... Μου διεκδύκωνες κάθε παραστράφη ως πού δουπτήχτηκε στο δούρκο... Τώρα πιά όμως δεν είμαι τό άνίδεο κοριτσάκι... έφτιαξα τη ζωή μου όπως μπόρεσα... Τι θέλεις από μένα;

—Σου είπα τι θέλω... Άύριο στις δέκα θάρρης όδός 'Ιάσωνος 15, έχω να σου μιλήσω... Διαφορετικά... στη μία θά έχη ό κύριος σύζυγός σου ένα γραμματικό για φρούτο, πού θα του περιγράφη τη ζωή, της άγνης και πιστής του γυναίκας. Πώς σου φαίνεται αυτό;

—Λυπησού με... Λυπησού το παιδί μου...

—Έμένα δεν με λυπήθηκε κανείς αν ήμωνα στη φυλακή... Σέριες... γι' εκείνη την άπάτη πού κάναμε μαζί και πού δεν σε μάρτυρσασα.

—Η Πίτσα από τελευταία λόγια του έκδιαστού της έννοιασε το αίμα ν' άνεδείνη στο κεφάλι της... —Άτιμε! Έκδιαστί! Ούγε... φώναζε.

—Ναι, αλλά όχι πριν πάρω για προκαταβολή αυτό τό δακτυλίδι πού στολίζει το χεράκι σου...

Και με μια γρήγορη κίνηση της άρπαξε το χέρι και δεν της τό άφροσε παρά μόνο σαν έβαλε μέσα στη φούχτα πού το ρουπινιμένο δακτυλίδι, αυτό πού λίγες μέρες πριν της έδωσε ό Νίκος της για τό γενεθλιά της. Μάταια παρακάλεσε και τούταξε πολλά χρήματα για να τό πάρη πίσω...

Τώρα φεύγω... και πρόσεξε καλά Άύριο στις δέκα, της άπάντησε άπειλκτικά εκείνος.

Σαν ύπνωτισμένη ή Πίτσα σύρθηκε προς το παράθυρο. Τό άνοιξε και με τό θάνατο στην ψυχή τον είδε να άποκοιμνεται. Μία σκοτεινή, ένα δυνατό φτερούγιμα της καρδιάς της κι' όλα γύρω της σβήσανε.

Όταν συνήλασε, άνοιξε τα μάτια της και είδε από πάνω της τό γκρίζο κεφάλι του άνδρός της.

—Τι έπαθες, Πίτσα; Τι σου συνέβη;

Και σκυβήθηκε. Στο τραπέζι δεν μίλησαν καθόλου. Έκείνος έφυγε για τό γραφείο του κι' εκείνη σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Δάκρυα θερμά αλάκωναν τα μάγουλά της, όσο σκεπτόταν πως δεν είχε πη Πίτσα στο Νίκο, άπό τό παρελθόν της. Πώς θ' αντίκρυζε τώρα τό θλιμένο πρόσωπό του, πως θά άντεχε στην περιφρόνησί του; Στ' αυτή τις δούσε ή φωνή του άλλου: (Θάρρης... άλλωδώς θά του στείλω γράμμα...). Τι να κάνει; Δεν θά πνίγανε, όχι, θά προτιμούσε να πεθάνω...

—Μωιά, μωιά!... άκούστηκε ή φωνή του παιδιού της και την έκανε να τινάξη. Τι άρπαξε στην άγκαλιά της και τη φίλησε, το φίλησε, κι' ή καρδιά της μάτωσε.

—Όλhos με, Νινέττα, κι' εσύ... όλhos με, μωρό μου. Πες μου πως μ' αγαπάς... Πες μου το πολλές φορές... Τό μικρό σοσολιμένο την άγκάλιαζε με τα δυο του χεράκια και τη φίλει, πολύ, πολύ...

Τά είπε όλα στον άνδρα της. Έκείνος θυμωσε, άντριεψε. —Ετσι, λοιπόν, με γέλασες έμένα πού σοδύσασ όλη μου την άγάπη; της λέει ώργισμένος. Πίστεψα τό παραμυθί πού μου διηγήθηκες τότε κι' σ' άγάπησα. Αυτό δεν θά σου το συγχωρήσω ποτέ... Λυπημαί, μα ή έξομολογή σου έρχεται κάπως άγνά...

Με σκυμμένο το κεφάλι τον άκούει ή Πίτσα. Οι λυγροί δεν την άφίνουν να του μιλήσει. Θέλει να πείση στα πόδια του, μα ή άυστηρή του φωνή την καρφώνει στη θέσι της.

—Και τώρα... τί σκοπεύεις να κάνης;... Θά τό καταλαβαίνεις βέβαια χωρίς να σου τό πώ, πως δεν μπορείς πιά να μείνεις εδώ, άνάμεσα σε μένα και στο παιδί μου.

—Νίκο... με δισώχνεις!...

Πέρασε καιρός. Η Πίτσα είχε χαθή, δεν φαινόταν πουθενά. Πού γύριζε; Πού την είχε σπρώξει ή μάορη άπειλγία της;

Ο Νίκος την συλλογιζόταν καμιά φορά με συμπόνοια και ψιθύριζε κρυφαστενάσοντας:

—Δυστυχισμένη Πίτσα, δυστυχισμένη!...

Είχε περάσει ένας χρόνος. Μία θλιβερή φθινοπωρινή νύχτα ό Νίκος κι' ή μικρή Νινέττα γυρίζαν σιπτή όταν αντίκρυσαν μπρός στην πόρτα τους έναν μαύρο όγκο.

Ο Νίκος πλαιοσάζε και ξεφώνισε:

—Μια γυναίκα!...

Ναι, ήταν μια γυναίκα. Σήκωσε το κεφάλι της και την άνεγγύρισε άμέσως.

—Πίτσα!...

—Μαμά μου!...

Ήταν ή Πίτσα, ή καλύτερα τό φάντασμά της. 'Ισχνή, κλνή, ταλαιπωρημένη.

—Πεθαίνω!... τραύισε. Ένοιασα τό τούρτουρο του θανάτου κι' ήρθε να σάς δώ για στερνή φορά... Χαιρετε γιά πάντα!...

Ρίχτηκαν κοντά της κλαίγοντας άπεληκόμενα:

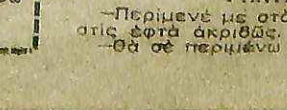
—Οχι, δεν δά πεθάνης, θά ζήσης, Πίτσα, φτωχή μου γυναίκα... Μά έκλην δεν τους άκούγε πιά Είχε ξεψυχήσει μέσα στην άγκαλιά τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

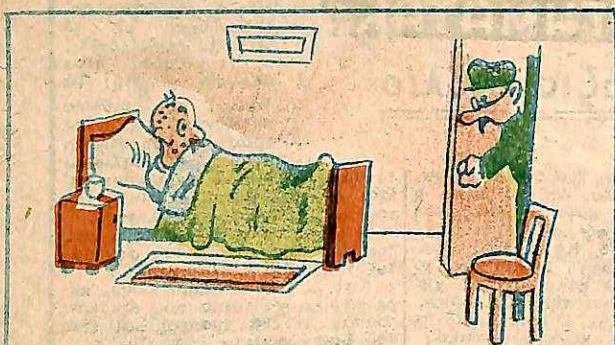

100

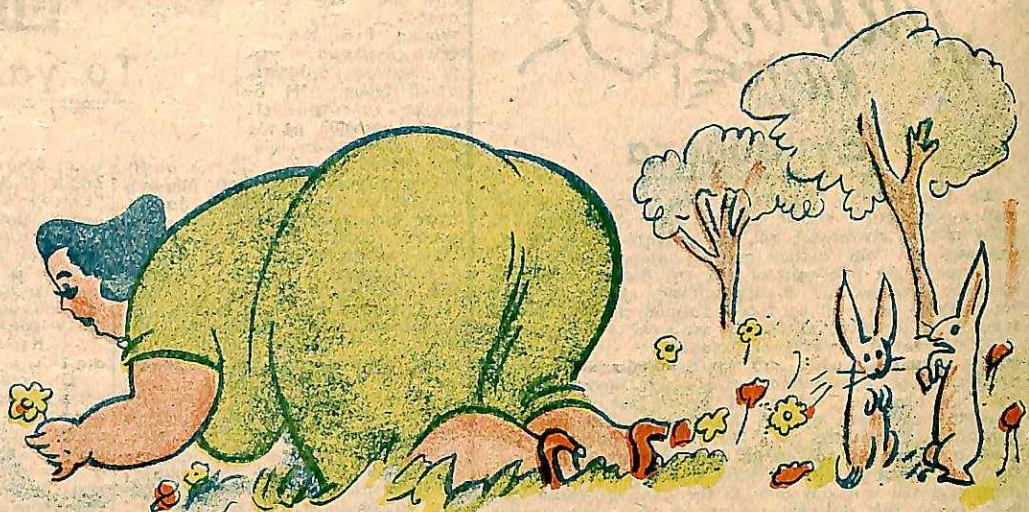
1875

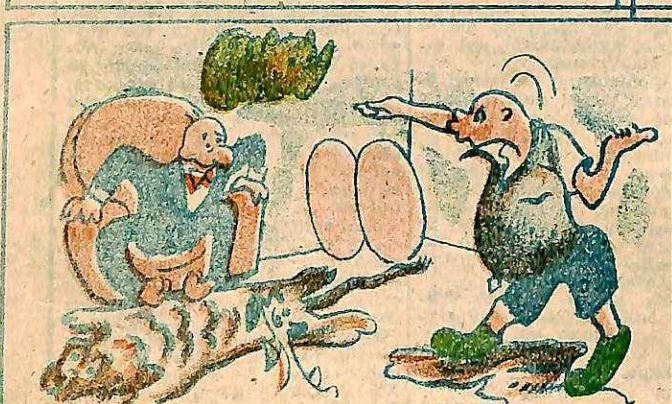
Σπίετο και άζατ

— Είμαι ο εργολάβος κηδείων. Πού είναι ο νεκρός;
— Δεν υπάρχει νεκρός.
— Έ, τότε θα περιμένω.

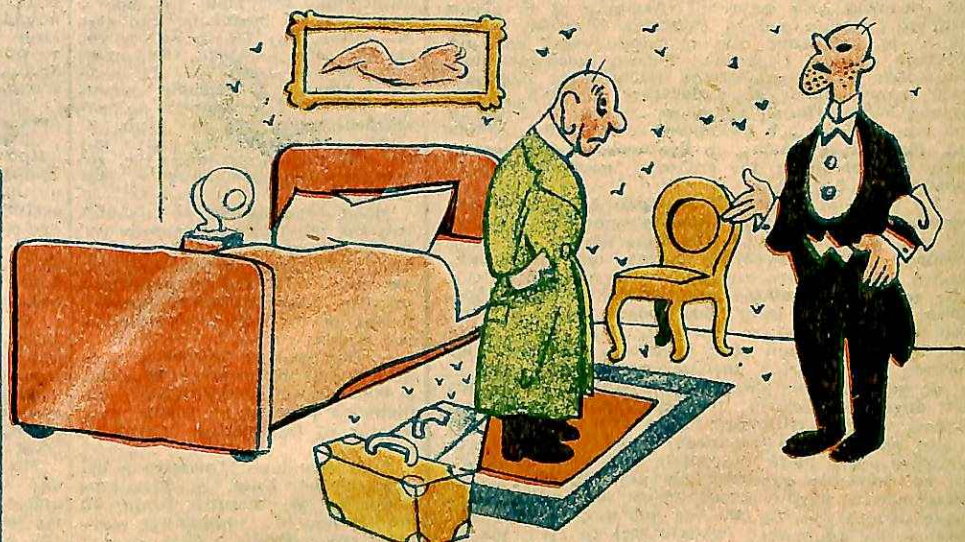

— Δέ σου φαίνεται περίεργο, συνάδελφε; Αυτό το βουνό δεν υπήρχε χθές εδώ.

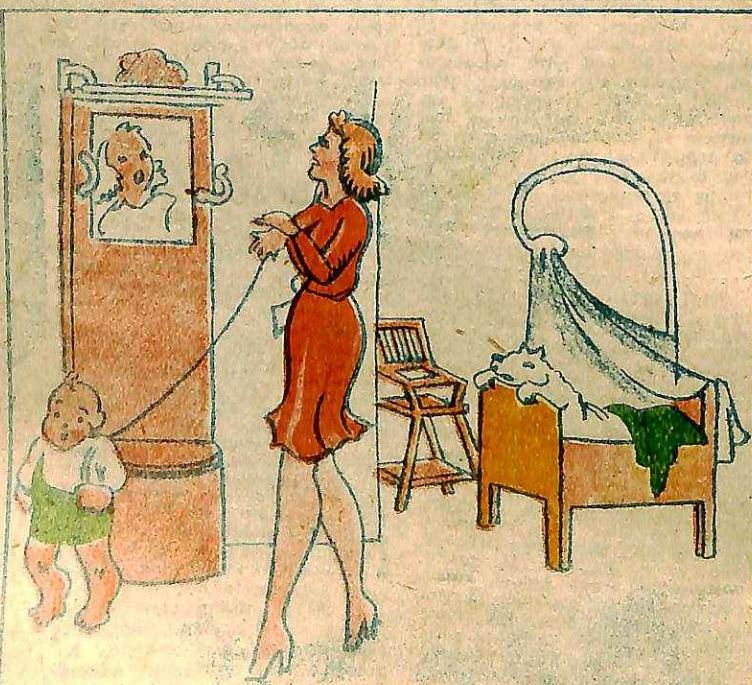

ΚΥΝΗΓΙΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

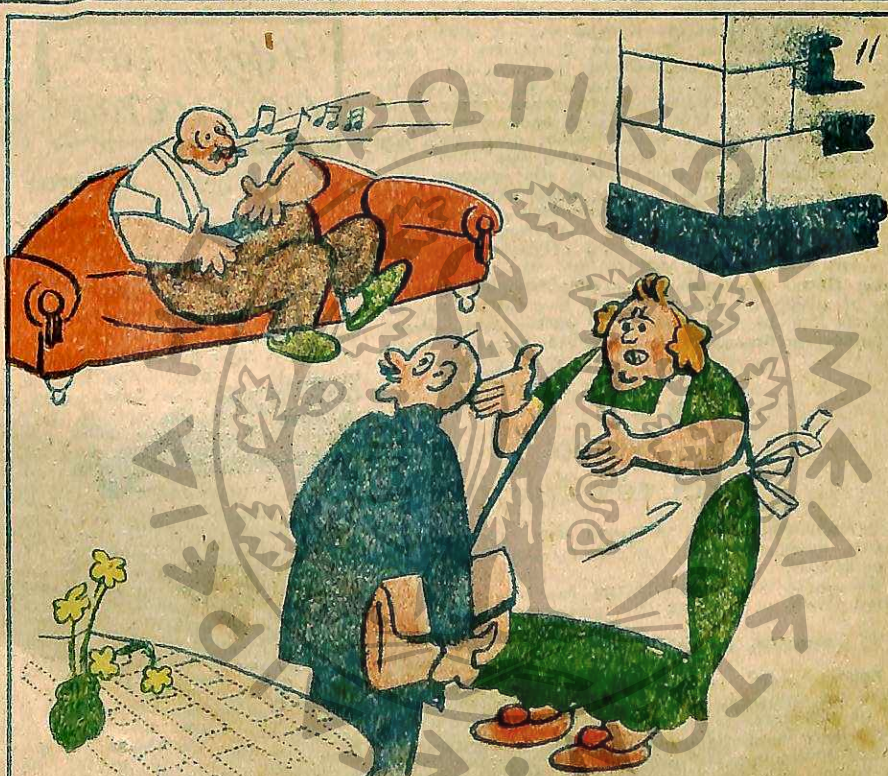
— Και πού λές, Άριστείδη, πίσω μου είχα ένα λιοντάρι, άριστερά μου μία λεοπαρδαλί, δεξιά μου έναν ρινόκερω...
— Και έμπρός σου τι είχες;
— Την έξοδο του Ζωολογικού Κήπου.

— Γιατί, παιδί μου, μαζεύονται τόσες μυίγες σ' αυτό το δωμάτιο;
— Καθόταν πριν από σάς ένα ζευγάρι που έκανε το μήνα του μέλιτος!

Η άσπρημένη μαμά βγάζει το σκύλο της περίπατο.

— Δεν ξέρω τί να κάνω, γιατρέ μου. Ό προκομένος από δω κατάπιε τη φυσαρμόνικά του.